

APORTUL ÎNAINTĂRII E ADESEA HOTĂRÎTOR, DAR „IMPRESIA ARTISTICĂ", SPECTACOLUL ÎL DAU TREISFERTURILE...

Echipele mari mizează pe cartea atacului!

Ce este rugbyul? Un impresionant dialog între forță și iscusință, între vigoare și agilitate. Pe de o parte, o luptă titanică între două grămezi care-și dispută cu ardoare întîietatea; pe de alta, o cursă frenetică — „foc de artificii" — a liniilor de treisferturi, care-și desfășoară cu generozitate șarjele pe un front larg după ce înaintările — constituite în buldozere ad-hoc — au desțelenit terenul, extrăgînd „pepenele" buclucaș pe care-l oferă atacanților spre „însămînțare"...

În jocul de rugby totul se leagă, fiecare fază curge firesc, prin intermediul mijlocașilor balonul circulind normal de la grămadă spre treisferturi, între cele două compartimente existînd o obligatorie interdependență fără de care rugbyul n-ar mai fi rugby! Dacă lupta între grămezi place în felul ei, impresionînd prin cheltuiala de energii pe care o implică, atacurile pe treisferturi (cînd mingea trece repede de la un jucător la altul) sînt de-a dreptul entuziasmante. Ele aprind tribunele, electrizîndu-i pe suporteri, o șarjă în care eleganța își dă mîna cu abilitatea avînd darul de a da adevărata măsură a rugbyului, de a produce adevărata impresie artistică a acestui sport. Rugbyul are desigur un regulament mai greu descifrabil, dar o șarjă a treisferturilor e pe înțelesul tuturor și stîrnește întotdeauna aplauzele spontane ale spectatorilor.

Sigur, în condițiile jocului de astăzi, cînd are loc o extraordinară creștere a puterii celor opt înaintași (gabarit, forță fizică și calități atletice) tot mai multe echipe au tendința de a deplasa jocul spre acest compartiment, hotărîtor — își spun ele — în deciderea soartei unei partide. Fără a mai face apel la treisferturi! Nimic de spus, jocul pe înaintare este, firește, o rezolvare tactică, dar o exagerare în această direcție nu place deoarece îi ia rugbyului strălucirea, gonind în același timp din tribune pe cei dornici de spectacol.

★ ★ ★

În ultimii ani rugbyul românesc s-a instalat ferm în clubul marilor echipe ale lumii, rezultatele sale fiind adesea elogiate de presa internațională, de specialiști. **Este un merit incontestabil al actualului grup de tehnicieni care conduce destinele rugbyului nostru, al actualei generații de sportivi, deosebit de dotați.** Dar, din păcate, prea adesea observăm și în jocul echipei noastre reprezentative și în acela al formațiilor noastre de club, chiar dintre cele mai bune (Steaua, Dinamo, Farul etc.) — care, e drept, folosesc uneori cu aplomb și succes linia de treisferturi, dar aproape exclusiv în... partide cu formații inferioare ca posibilități de exprimare — tendințe de sugrumare a jocului deschis, de frînare a unor dorite elanuri spre **rugbyul avîntat care se joacă nu cu piciorul** (asta ar fi treaba fotbaliștilor), ci **cu mîna!**

A nu desfășura jocul de rugby pe treisferturi socotim că constituie o frînă în calea progresului acestui frumos sport. Am discutat problema cu cîțiva factori de răspundere.

Antrenorul federal **Valeriu IRIMESCU** ne-a făcut în această privință următoarea declarație: **„Tot greul pleacă de la indecizia, de la lipsa de curaj a unor jucători din liniile dinapoi (Alexandru, Constantin ș.a.) care, în ciuda unor indicații precise de a juca „la mînă" (în anumite situații desigur), nu găsesc altă soluție la îndemînă decît șutul. Este, dacă vreți, o reflectare a jocului majorității echipelor din Divizia „A", care folosesc linia de treisferturi doar ca un auxiliar, în scopul de a cîștiga teren prin lovituri de picior, refuzînd astfel să-i angajeze pe atacanți în luptă directă cu balonul în mînă. A limita modul de exprimare doar la lovitura de picior (pedeapsă și drop), reprezintă, de fapt, o renunțare prea ușoară la balon, care prin intermediul șutului este oferit pe tavă adversarului. Acest mod de exprimare primar al multor echipe, care se mulțumesc să cîștige prin asemenea mijloace-limită, împiedică jocul desfășurat, de unde lipsa de spectaculozitate, de atracție, de eficacitate".** În loc de a căuta frumoasa soluție a **ESEULUI**, am adăuga noi.

Lărgind ideea, cunoscutul teoretician într-ale balonului oval **Dumitru MANOILEANU** ne-a spus: **„E drept, echipa României a obținut rezultate pozitive în întîlniri cu formații de mare valoare, dar aproape întotdeauna ele au fost rezultatul efortului și activității exclusive a înaintașilor, finalizate prin reușita cîtorva lovituri de picior, capitol la care am strălucit de asemenea. Și în campionatul celor două divizii penuria de valori pe liniile de treisferturi este cauza rezultatelor adesea nesigure, dar mai ales a jocurilor încîlcite. Fără o ȘCOALĂ NAȚIONALĂ A LINIILOR DE ATAC, fără o concepție ofensivă difuzată și stimulată la nivelul tuturor categoriilor de vîrstă și competiție, nu vom depăși — nici pe plan intern, nici internațional — un nivel RELATIV MODEST DE COMPORTARE (ca scor și ca factură) care nu ne poate menține, în nici un caz, între fruntașii acestui sport. Cîteva semne bune în direcția relansării jocului pe treisferturi: Politehnica Iași (antrenor Emil Crișan), Gloria PTT Arad (Titi Ionescu), cei doi centri de la Farul, A. Lungu și Gh. Vărzaru (Mihai Naca), ca și echipele de juniori Farul Constanța (Traian Doiciu) și Grivița Roșie (Al. Pop)".**

Care ar fi perspectivele? Sînt juniorii învățați să joace pe treisferturi? Iată ce ne răspunde apreciatul antrenor **Alexandru CARNABEL: „Este mult mai ușor să formezi un înaintaș decît un atacant, de unde un handicap din start. Apoi, jocul pe treisferturi dacă nu este bine pus la punct implică mari riscuri (intercepție, contraatac, nedepășirea liniei de avantaj) riscuri pe care majoritatea antrenorilor nu și le asumă din două motive: a) comoditatea și b) goana după rezultate a conducerilor secțiilor și cluburilor sportive. Înaintașului îi e suficient adesea gabaritul, dar atacantului îi trebuie finețe în joc și asta se modelează greu. Personal am privilegiul de a lucra la Clubul sportiv școlar nr. 2, unde conducerea nu cere rezultate, ci formarea de jucători de valoare pentru rugbyul românesc. Iată explicația faptului că colega mea, prof. Mariana Lucescu, a dat în ultimii 10 ani rugbyului, echipei naționale, atîția jucători bine pregătiți. Sper ca împreună să lucrăm în continuare în aceeași direcție, echipa noastră datorîndu-și majoritatea punctelor încercărilor, realizate de liniile dinapoi. Și în situația noastră sînt și alte cluburi".**

★ ★ ★

Așadar, „abc-ul" rugbyului se predă temeinic, „deraierea" avînd loc undeva pe traseul dintre diviziile „B" și „A". Este cazul că renunțăm la linia minimei rezistențe, antrenorii trebuind să-și asume, în fine, în contextul noilor relații internaționale în creștere, riscurile unui joc mai complet, mai desăvîrșit sub aspect tehnic și tactic. Să luăm aminte că marile echipe nu au fost cu adevărat MARI decît atunci cînd au mizat pe întreaga carte a rugbyului. Să-i luăm drept exemplu pe acești formidabili rugbyști „All Blacks" care impresionează, e drept, la prima vedere prin aspect fizic, prin forța teribilă pe care o degajă. Dar XV-le lor nu s-a rupt niciodată în două. La ei tehnica strălucită, forța grămezii nu-s un scop în sine, ele nu duc, în fond, decît la uzarea adversarului, urmăresc doar a-i toca rezistența, a-l face incapabil să reacționeze, pregătind astfel terenul liniei de treisferturi, alcătuită din veritabili atleți-sprinteri. Și atunci un Stu Wilson, un Dough Rollerson sau Bernie Fraser (pentru a nu-i cita decît pe cîțiva dintre cei relevați recent și pe terenurile noastre) vin și marchează ESEURI, eseuri-chinogramă. Acesta-i adevăratul rugby. Să-l adoptăm și să-l introducem cu promptitudine pe terenurile noastre!

Dimitrie CALLIMACHI

Sezonul autumnal 1981

ÎNTRE SALTUL ECHIPELOR „MICI" ȘI RITMUL SCĂZUT AL PROTAGONISTELOR

Nu încape vorbă, ultima toamnă rugbystică s-a constituit într-un sezon bogat în fapte și, implicit, foarte interesant, pasionant chiar. Numai referirea la cele două premiere absolute — turneul tricolorilor în Scoția și prezența celebrilor jucători All Blacks la Constanța și București — ar putea fi un convingător argument. Dar trebuie să remarcăm, totodată, agitata, echilibrata (în general) dispută din campionatul primei divizii, care a condus, etapă de etapă, la un necontenit du-te-vino pe treptele clasamentului, iar după secvența competițională cu numărul 13 (ultima a sezonului) la o ierarhie relativ „strînsă", caracter ce poate deveni și mai vizibil după dispariția celor trei partide amînate pentru primăvară. Cîteva comparații cu elemente desprinse în precedenta toamnă competițională internă (1980) oferă suficiente motive de reflecție.

S-au împuținat considerabil, spre pildă, scorurile astronomice. Un singur exemplu: Steaua se apropia de o sută de puncte marcate în trei etape consecutive din '80, pentru ca acum să nu se treacă decît în trei rînduri — la nivelul întregii divizii — de cifra 50. Pe de altă parte, pe planul eficacității, se observă o scădere a punctaverajului general cu aproape 500 (1968 față de 2467), iar în ceea ce privește eseurile realizările sînt, de asemenea, mai mici: 249 — în 88 de partide, în comparație cu 326 — din 91 de meciuri. Cinci din cele 12 echipe care și-au menținut calitatea de divizionare „A" au reușit să înscrie în toamna trecută mai multe eseuri (Farul — plus 8, C.S.M. Sibiu — plus 7, Politehnica Iași și Universitatea Timișoara — plus 6, R.C. Grivița Roșie — plus 5), celelalte mulțumindu-se cu mai puțin, cifrele cele mai „impresionante", la minus, firește, fiind trecute în dreptul formațiilor... Steaua și Dinamo! Prima — minus 54 (conduce totuși în clasamentul eficacității, la egalitate cu Farul), cealaltă — 20.

Să fie vorba despre o creștere valorică a echipelor „mici" sau, dimpotrivă, despre o nivelare a campionatului datorată scăderii de randament a fruntașelor Diviziei? Înclinăm să credem că... ambele variante sînt reale. Apare, astfel, incontestabil **progresul** din ultima vreme al rugbyștilor ieșeni sau timișoreni, progres concretizat și în joc, dar și în salturile în clasament. Pînă și deținătoarea lanternei de acum, Vulcan București, are o capacitate de exprimare superioară precedentei ocupante a ultimei poziții (Constructorul Constanța), grăitoare fiind, dacă vreți, cele 147 de puncte mai puțin primite de bucureșteni. Iar sporul de calitate din evoluția unora dintre divizionarele noastre se datorează, incontestabil, **tinereții jucătorilor sau antrenorilor lor.**

Dar nu e mai puțin adevărat că **protagoniste ale ediției precedente au slăbit ritmul. Cel mai sugestiv exemplu îl constituie XV-le băimărean, care a coborît opt poziții în clasament, nemaireușind să marcheze decît 11 eseuri, cu 16 mai puțin față de toamna anterioară! Nici lidera, Dinamo, nu a strălucit, nici — MAI ALES — campioana, Steaua.** Antrenorul celei dintîi formații, **Ion Țuțuianu**, opina că jucătorii săi au avut handicapul unui psihic afectat de pierderea „printre degete" a titlului în ediția '80—'81, ei fiind marcați și de o anume oboseală, uzură. Această din urmă concluzie este valabilă, după părerea noastră, și în ce privește echipa campioană, ale cărei rînduri nu au mai fost împrospătate, în ultima vreme, cu elemente de valoare (exceptîndu-l pe **Costică Florea**). Dimpotrivă Steaua a ajuns să se prezinte cu posturi deficitare, un **Postolachi** — spre pildă — lăsînd în linia a doua un „gol" resimțit din plin...

Cum **jocul cu piciorul** a continuat să fie folosit prea adesea (inclusiv în meciurile internaționale!), deși forța de atac a rugbyștilor noștri a fost nu o dată recunoscută, ne place să credem că sezonul de primăvară va marca un suflu nou, materializat într-un rugby „întreg", cu mai multe faze pe... treisferturi. **Ceea ce ar conduce, la urma urmei, la un joc realmente ofensiv și la nivelul echipei naționale!**

Geo RAEȚCHI